

Sygn. akt V CSK 211/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A. D.

przeciwko Z. X.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 grudnia 2011 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozstrzygnięcia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 lipca 2013 r. V CSK 364/12 (nie publ.) Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo uzasadnione jest jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane funkcje publicznoprawne. Nie w każdej więc sprawie błędna subsumpcja lub wadliwa wykładnia prawa uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędnych rozstrzygnięć w każdej, indywidualnej sprawie.

Skarżący nie powołał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania żadnej przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jedynie wskazał na naruszenie art. 531 § 2 k.c. Domyślać się tylko można, że intencją skarżącego było powołanie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty i widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Sprzeczność rozstrzygnięcia sądu z przepisami niepodlegającymi różnej wykładni musi być niewątpliwa, a obowiązkiem skarżącego jest zarówno

wskazanie wszystkich okoliczności jak i wykazanie wywodem prawnym, że omawiana przesłanka zaistniała. Odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi nie jest wystarczające, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest bowiem odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Zważywszy na motywy Apelacyjnego, treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie, brak podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).